

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΜΑΣ ΚΡΙΝΑ...

Μ' έφερε ομίά σου ή άγάπη χτές.
 Δέ βαστούσα κάμα, μ' όλο που σύ φταίς.
 Για την όση λάκκα μούδωσες τσαχλίνα...
 Σώφερα στα χέρια δώρα περιούσι,
 Όμορφα στολίδια, θαμπερά, χρυσά,
 Και στην άγκυλιά μπουκέτο λευκά κρίνα.
 Μά σαν ελγα φτάσει, με καρδιά σφραχτή.
 Της αλλής την πόρτα βούτρα σφραχτή.
 Και τό παραθύρι με γυρητή τη γυλίλια.
 Ός και σέναν είδα, λίγο—ένα λεπτό,
 Ξένη μου ή θωριά σου—πώς να τό σκεφτώ;
 Σφραγιστά με πεισμα κ' άνοιτά τά χείλια.
 «Ός έδώ ή αν, φτάνει τ' όνειρό μας πειλά».
 Μέσ' στην παγερή σου διάβασα ματιά.
 Ό, να τρέξω θέλω σαν τρελλός, να κράξω.
 Τά στολίδια άρνέσαι; Νά τα, τά πετώ...
 Όμως και τους όρνους στο μπουκέτο αυτό
 —Τά λευκά μας κρίνα, πώς να τά πετάξω;

'Αθήναι

Ις. Κς

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ

Μικρό σπιτάκι έξοχικό, που διάλεξε ή χαρά,
 Για να φουλήσει ή ξεγνοιασιά, κρυφή μιά και μεγάλη.
 Ό, πόσο να σέ ξαναδώ ή καρδιά μου λαχαρά!

Ποιος ξέρει, τό κατώφλι σου, θά τό περάσω πάι;
 Τού κήπου σου, —ό μαρόβολη Παράδεισου γονιά—
 Τά λουλούδια που γένωναν σαν να με χαροποιέιν.
 Στο διάβα μου, μαριάζομαι, πριν έρθ' ή παγωνιά.
 Ποιος ξέρει πειά αν τά μάτια μου ξανα θά τά χα-
 ρούνε.

Στην κμαροούλα τή μικρή, α' άξέχαστη φουλά,
 Θά περιμένω για νάρθη με τό ίδιο καρδιοχαχτή.
 Θ' άνοιξω πάι —ας ήξερα— τή λαχρήνη λαλιά,
 Ξεχνώντας που ή χαρά, συχνά, πληρώνεται με λάπη.

Σπατάι, που αγαπήθηρες, έσύ, τό ταπεινό.
 Μ' άγάπη που δέν δόθηκε στο πωδ λαμυρό παλάτι,
 Χαρούμενη, ποτέ, θήρθω ξανά τό δειλινό.
 Ό, α' σέ βλέπω, θά περνά με δακρυκίμενο μάτι.

ΛΥΣΙΤΑ

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Παρέα με τον πόνο μου, πίναμε στην ταβέρνα
 ό! της άθλιας τύχης μας, τ' άθάνατο κρασί,
 κ' έσύ, αιώνη κάπελα, που μās τό φέρνεις, κέρνα,
 κέρνα, και τό ποτήρι σου φέρ'ό μαζύ, κ' έσύ.
 Νά πούμε, να μεθύσουμε, κ' ό τρεις να ξεχαστούμε,
 από τις πίκρες της ζωής, στο θολωπό ποτήρι,
 και τά σκληρά μας βόσωνα, άς μην τά θυμηθούμε,
 μέσ' στου κρασιού τ' άθάνατο κ' αιώνη πανηγύρι...
 Ένα τραγούδι ό πόνος μου παλμάς άγάτης λέει,
 κ' έγώ με τή κιθάρα μου γλυκά τ' άκουμπανάρω...
 Έ! κάπελα! φέρε κρασί! γιά δες, ό πόνος κλαίει
 κ' αυτήν την νύχτα ξεψυχή κ' φεύγει με τό χάρο!

'Αθήναι

ΣΕΡ. Β. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

του έδωσε ένα στυλέτο που είχε πάρει μαζί του. Έγώ τότε μ' ένα
 ψήθισμα, βρόθισμα κοντά του και του άρπαξα τό χέρι. Τό στυλέτο,
 από την άπότομη κίνησή μου, του έβγαξε κ' έπεσε κάτω στο πάτωμα.
 Ό θεός μου όμως, που ήθελε να σκοτώσει τή γυναίκα του, άρχισε
 να παλείη μαζί μου για να έλευθερωθή και να ξανατάξει τό μα-
 χαίρι...

Μά ή Τερέζα τον πρόλαβε. Έσπασε γρήγορα, πήρε τό στυλέτο
 και τό κάρφωσε στην καρδιά της. Τό χτύπημα εκείνο ήτανε θανάσιμο.
 Σωριάστηκε κάτω και δέν μπόρεσε να ψυθουρήσει παρά μονάχα αυτές
 τίς λέξεις:

—Ό Πιέρ δέν θά έχη τύψεις γιατί με πίστεψε... Είμαι άθάνα!..
 Και ξεπήδησε την ίδια στιγμή.
 Την άλλη μέρα μάθαμε ότι ό άσπας Φερνάν ντε Μοντρέ είχε
 φύγη του την άμορφη κμαριέρα της Τερέζας! Η Ζουλιέττα, αυτή ή
 τρελλή κμαριέρα, κοιμότανε δίπλα στο δωμάτιο της κυρίας της...
 Μου φαίνεται ότι εινε λεπτό να σάς πω ότι ό θεός
 μου, ό κάλης ντε Μπάρ, πέθανε ύστερ' από λίγους μή-
 νες, άπ' τή λάπη του.

Η ύπερήφανη Τερέζα προτίμησε να σκοτωθή παρά
 να ταπεινωθή τόσο σκληρά από τή ζήλεια του. Ήταν
 άθώα και δέν είχε να δώσει καμμιά εξήγησι... Άγα-
 πούσε τον κμαίρα ντε Μπάρ και προτίμησε να πεθάνη
 αυτή παρά να σκοτώσει τον έρωτά της...

Τί λέτε λοιπόν τώρα; Βρίσκετε ότι έχει δίκιο ό
 Νουέβ, μιλώντας έτσι για τίς γυναίκες;

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Μ. Ναπολέων στάς Άλπεις. Τό παράπονο του άγωγιάτη
 και ή γενναϊοδωρία του Βεναπάρτη. Μέσα στο δάσος. Η ά-
 δικημένη χήρα του πολεμιστού. Τό ενδιαφέρον του αυτοκρά-
 τος, κλπ. κλπ.

Όταν ό Μέγας Ναπολέων έγινε Πρώτος Ύπατος της Γαλλίας
 και έξεστράτευσε έναντίον της Αυστρίας, διάταξε τό στρατό του να
 περάσει από τίς χιονοσκεπείς Άλπεις.

Όταν πέρασαν όλα τά πρήματα του στρατού, ό Ναπολέων ανα-
 δεινόμενος από τον ύπασπιστή του Ντυρά και τό γραμματέα του Μπου-
 ριέν, άνέβηκε σ' ένα μούλαρι, που τό οδηγούσε ό άγωγιάτης του,
 κ' έτσι πέρασε κ' αυτός τίς Άλπεις, μακριά από τό επίτελειό του,
 σαν ένας άπόλος περιηγητής.

Στό δρόμο έπασε κουβέντα με τον άγωγιάτη, ρωτώντας τον για
 ένα σωρό πρήματα. Τέλος τον ρώτησε και για την έγρασία του και
 τή ζωή του γενικάς.

Ό άρπής χωρικός, μη ξέροντας ότι μιλούσε με τον Πρώτο Ύ-
 πατο της Γαλλίας, του διηγήθηκε όλα τά βασανά του και του έξομο-
 λογήθη τίς έγρωσιές του σχέσις με μιά άμορφη χωριατοπούλα, τής
 άνοιας όμως ό γονείς δέν τον ήθελαν για γαμπρό τους, γιατί ήταν
 φτωχός.

Ό ύπομεινών κιά, φίλε μου, του έπτε ό Ναπολέων γελώντας,
 Λοιπόν, κ' έσύ να έπιμείνης και νάσαι βέβαιος ότι θά καρδίσει τήν
 άγαπημένη σου.

—Αυτό λέω κ' έγώ, άρέντη, απάντησε ό χωρικός. Έχω άπο-
 φασίσει μάλιστα να τήν κλέψω στο τέλος!..

Έτσι διασκεδάροντας ό Ναπολέων, άνέβηκε στο
 βουνό κ' έβησε στη Μονή του Άγιου Βερνάρδου,
 όπου ό φιλόξενος μοναχός τον ύπεδέχθησαν με με-
 γάλο ένθουσιασμό.

Όταν ξεπέφτε από τό μούλαρι ό Ναπολέων, έ-
 γραψε ένα σημείωμα και τό έδωσε στον άγωγιάτη
 του, λέγοντάς του:

—Πάρε αυτό τό χαρτί και πήγαινε τό στον έπι-
 μελητή του στρατού. Πρόσεξε να τό δώσεις στα χέ-
 ρια του.

Ό χωρικός έστέβισε την παραγγελία και μ' έ-
 πύλησε του επήροφρητή ότι ό ξενος εκείνος με τον
 άποιο μιλούσε οικειότατα σ' όλο τό ταξίδι, δέν ήταν
 άλλος από τον Πρώτο Ύπατο της Γαλλίας, τό Με-
 γάλο Ναπολέοντα. Η χαρά του όμως έκορυφώθη,
 όταν έμαθε ότι του έδίδοντο, έντολή του Ναπολέον-
 τος, άρκετές χιλιάδες φράγκα, για ν' άγοράσει με-
 ρικά κτήματα και να μπορέσει έτσι να παντρευτή τήν
 άγαπημένη του χωριατοπούλα.

Μετά τή μάχη της Ίένης, τον Οκτώβριο του
 1806, κατά την άποία κατεστράφησαν ό Πρώσσοι,
 ό αυτοκράτορας Ναπολέων διάταξε τό στρατό του να
 δαδίσει προς τό Βερολίνο. Ό ίδιος έβάδισε προς τό Πότσδαμ, την πα-
 λιαά πρωτεύουσα της Πρωσίας. Ένώ όμως περνούσε έστρωσε από
 κάποιο δάσος, Κράτσπαδ άνομαζόμενο, έστρωσε μια ραγδαία βροχή,
 ή άποία ανάγκασε και τον Ναπολέοντα και τους άκολουθούς του να
 ζήτησουν καταφύγιο σε μιά άγροικία, που και α τήν ανήτησαν
 μπροστά τους.

Μέσα στο σπίτι αυτό κατοικούσε μιά άρκετά εύπορη κυρία με την
 παιδαγωγό των τέκνων της. Η κυρία αυτή δέχτηκε με πολύ ή ευγένεια
 τον ξένο στρατηγό και τους άκολουθούς του. Άναγαν μια μεγάλη
 φωτιά στο τζάκι κ' άρχισαν να έτοιμαζον διάφορα ποτά, όταν ά-
 ξαφνα ή παιδαγωγός της κυρίας φώναξε καταστραγγιμένη, καρφώ-
 νοντας τό βλέμμα της πάνω στον Ναπολέοντα:

—Α!.. Είνε ό Αυτοκράτωρ!..

—Πώς;... Που με γνωρίζετε, κυρία μου; έρώτησε ό Ναπολέων.

—Εές έχω ιδή στην Αγγλιτο, Μεγαλειότατε!

—Πότε είσαστε στην Αγγλιτο και τί' έκάνατε εκεί;

—Ήμιον σύγγος ένός άξιοματωού, ό άποιος πέθανε στην ύπη-
 ροσία σας. Από τότε εξήτησα σίνταξι. Μεγαλειότατε, για μένα και
 για τό γικό μου αλλά επειδή ήμιον ξένης εθνικότητας, δέν μου έδό-
 θη... Τώρα έχω βρη έγρασία στην καλή οικουδέστικα του στατιού άι-
 του της άποιας ανατρέσω τά παιδιά.

Τά μάτια του Αυτοκράτορος πήραν μια έσφρασι βαδειάς συμπα-
 θείας.

—Κυρία μου, είτε, θά πάρω τάματα τή σίνταξί σου. Όσο για
 τό γικό σου, θά αναλάβω έγώ τή φροντίδα της ά-
 νατροφής του.

Και γυρίζοντας στον ύπασπιστή του, του είτε να
 κρατήση τί στοιχεία της κυρίας εκείνης.

Ύστερα έπρόσθεσε:

—Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι μέσα σ' ένα δά-
 σο θά μπορούσα να άπονεύω δικαιοσύνη. Τι σου
 εινε, τέλος πάντων, τά άπόρροια! Αλλά κάνουν τή
 ζωή ένδιαφέρουσα και γεμάτη συγκινήσεις...

